

[Karen Højte Jensen]

mulighed for at nå til nogle fælles synspunkter i udvalgsarbejdet.

Jeg vil gerne på den konservative gruppes vegne understrege, at det er utrolig vigtigt, at man ikke lukker af for forskning. Mange er blevet helbredt for alvorlige sygdomme, og mange har fået bedre livskvalitet. Vi kan ikke sætte hjulene i stå, men når det er sagt, vil jeg gerne tilføje, at samtidig med at vi ikke skal forskertse muligheden for nye behandlinger, er der hele tiden behov for etisk at vurdere, hvor langt vi vil gå.

Jeg skal ikke omtale ministerens forslag særlig meget, men henvise til det, jeg sagde sidste gang. Jeg har dog en enkelt bemærkning, som jeg gerne vil trække frem. I SF's forslag savner jeg den meget beskedne lempelse af de nuværende regler omkring forsøg, der vil forbedre in vitro-behandlingen, som vi finder i ministerens forslag. For Det Konservative Folkeparti er det faktisk meget vigtigt, at vi fremover kan hjælpe barnløse på en bedre måde end i dag, og det savner jeg i SF's forslag.

Med hensyn til det organisatoriske finder jeg, at sundhedsministerens forslag er helt tilfredsstillende. Til SF's forslag vil jeg gerne knytte den bemærkning, at som jeg læser det, skal Det Etske Råd i fremtiden være et eller andet overorgan i forhold til det øvrige system. Det kan vi ikke støtte. Vi mener, at man naturligvis skal samarbejde om de temaer, som det er særdeles relevant at samarbejde om.

Så vil jeg i øvrigt knytte en enkelt bemærkning til SF's forslag om, at medlemmerne af Den Centrale Videnskabetiske Komité skal udpeges på samme måde som medlemmerne af Det Etske Råd, nemlig af Folketingets Udvalg vedrørende Det Etske Råd. SF skriver, at dermed overfører man de gode erfaringer, man har haft hidtil, ved nedsættelsen af Det Etske Råd. Jeg vil gerne sige, at jeg har ikke særlig gode erfaringer på det område. Jeg har været med til at udpege medlemmer to gange. Første gang var der meget bred enighed om i udvalget, at alles synspunkter skulle tilgodeses, og i min naivitet troede jeg, at det skulle fortsætte her i foråret, da vi gentog den samme indstilling, men da så sagen ganske anderledes ud. Det var nemlig sådan, at SF, Socialdemokratiet, De Radikale og Kristeligt Folkeparti satte sig på alle ledige pladser, så set fra min side er det ikke gode erfaringer. Jeg mener ikke, at det

er rimeligt, at et mindretal i et udvalg ikke kan få nogen som helst indflydelse på formand eller medlemmer, at et flertal i et udvalg kan sætte sig på det, så derfor vil jeg sige til fru Birgitte Husmark, at det er altså ikke en metode, som vi kan give tilslutning til.

Jeg håber på og ser frem til, at vi nu får et udvalgsarbejde, hvor vi får belyst alle de spørgsmål, der naturligvis er i dette meget komplekse emne.

Anders Mølgaard (V):

Jeg vil tage mit udgangspunkt i regeringens lovforslag, nr. L 59, og koncentrere mig om det, og da det for langt hovedpartens vedkommende er en genfremsættelse af et forslag fra foråret, bliver der selvfølgelig en række gentagelser af de synspunkter, der er fremført tidligere fra vores side, men sådan må det naturligvis være.

Jeg vil starte med at knytte nogle kommentarer til den del af lovforslaget, der vedrører den organisatoriske ramme, altså Den Centrale Videnskabetiske Komité. Jeg synes, at det er et klart fremskridt, at dette væsentlige problemfelt nu underlægges en lovregulering i modsætning til det nuværende system, som blev skabt i slutningen af 1970'erne. Af principielle grunde er det også vigtigt, at det nu ved lov slås fast, at videnskabetisk bedømmelse af biomedicinske forskningsprojekter er en selvfølge. Dertil kommer, at det eksisterende komitèsystems regelgrundlag alene omfatter biomedicinske forskningsprojekter på levende mennesker, men ikke på afdøde og fostre.

Helsinkideklarationen er endvidere ikke som sådan juridisk bindende for forskerne, og jeg noterer derfor med tilfredshed, at forslaget præciserer kravet om skriftligt samtykke fra raske forsøgspersoner.

Det er også glædeligt, at lovforslaget følger indstillingen i betænkningen »Forskning på mennesket« og Det Etske Råds oplæg, der kraftigt argumenterer for en overvægt af lægfolk. De læge medlemmer kan være amtsrådsmedlemmer eller aktive i foreningsstyrelser osv. Jeg vil gerne her understrege ønsket om, at en række amtsrådsmedlemmer vil gå positivt og aktivt ind i det kommende komitéarbejde, for jeg synes, det er vigtigt, at folkevalgte har direkte føling med dette meget vigtige problemkompleks, naturligvis også for at sikre